

Рајно Сјенлоћа

БУДЕ ИЗВОР

I

Лагано пахуља сан
над пределом умрлог дечака
губе се обриси тону последња острва
из чељусту спавача излећу крици
и дуго подрхтавају кроз зрак

све више је личило крају
а почињало је тек

сенке су напуштале предмете
и уплашене следиле твој траг

ноћ је путовала земљом
и нечујно палила кандила
звезде су дуго летеле простором
пре него су заузеле место свздока

из воде је изронио слепи ветар
капије су се нагло позатварале
остао си сам
и све живо предосећало је крај
а почињало је тек

БУДЕ ИЗВОР

IX

Као што се повлачи дан
као што се повлачи зелено из јесени
или нешто већ слично
а тише још
уз часну борбу при том
са губицима које не видите
и победама до којих вам није стало
у недолазећем крику
пузимо уз вис овај
до кога и пролећа уморена стижу
и пупимо тек
а низином већ прикрада се мрак
и лишћем трепери
злогуки мук дрвосече

као вредни дан
или зелено из јесени
нестајемо из баште твоје господине
и као и они семенимо земљу
пре нас мразом настањену
под небом
твојом одсутношћу речитим
под сунцем
које у прелиставању годишњих
доба опасно касни

* * *

Сред мене диже се талас празнине!
О, како бејаше мален мој дом!
Лагано сада плавим пределе, опипавам
облине хоризонту; са најудаљенијим
створом тихо пријатељство ме везује.
Негдање моје слутње, гле, пале одавна
угашене звезде: превазилазим свет.
А тачка сам само коју два мимохода
творе: из једног урлик пада, из другог
растућа тишина надире.
Док пролазе, из сопствених сенки
једва извлачећи ноге, ја у месту зрим,
пун пада, на високом таласу празнине.
Реч ми је мукла јер једва суздржавам
крик. Као занемарујући детаљ на путу
до мирне општости, за тренутак
лебде у моме двојном погледу
и тону, тону неповратно.
Ни привикнуо се нисам на њине обичаје
а тело ми већ издужује одлазак
и поглед усисава суштину предела.

Над њиховим нагло опустелим крајем
далека звезда догоревала.